

คำวินิจฉัยของ ศาสตราจารย์ ดร. อิศระ นิธิศัพท์ประภาส ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๔๕/๒๕๔๒

วันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๔๒

เรื่อง ประธานสภาผู้แทนราษฎรส่งคำร้องของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จำนวน ๕๕ คน ซึ่งร้องว่า สมาชิกภาพของ นายชาญชัย อิศระเสนารักษ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดนครนายก สิ้นสุดลง มายังศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัย

ประธานสภาผู้แทนราษฎรได้ส่งคำร้องของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จำนวน ๕๕ คน ซึ่งอาศัยอำนาจตามมาตรา ๘๖ ของรัฐธรรมนูญ เข้าชื่อร้องว่า สมาชิกภาพของ นายชาญชัย อิศระเสนารักษ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดนครนายก สิ้นสุดลงตามมาตรา ๑๑๘ (๔) ของรัฐธรรมนูญ มายังศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัย*

คำร้องดังกล่าวมีใจความว่า นายชาญชัย อิศระเสนารักษ์ ได้สมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดนครนายก เมื่อปี ๒๕๓๘ และปี ๒๕๓๙ โดยยื่นหลักฐานการสมัครรับเลือกตั้ง ซึ่งระบุว่าจบปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยศรีปทุม การที่ต้องระบุคุณสมบัติเช่นนั้นก็เพราะ นายชาญชัย อิศระเสนารักษ์ มีบิดาเป็นคนต่างด้าว ต่อมา นายสุทิน ใจจิต ผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดนครนายก พรรคกิจสังคม ได้ทำหนังสือคัดค้านคุณสมบัติของ นายชาญชัย อิศระเสนารักษ์ ต่อผู้ว่าราชการจังหวัดนครนายก โดยให้เหตุผลว่าการสำเร็จปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยศรีปทุมของ นายชาญชัย อิศระเสนารักษ์ น่าจะถือได้ว่าเป็นโมฆะ เนื่องจาก นายชาญชัย อิศระเสนารักษ์ ได้นำเอาวุฒิการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค (ปวท.) ชุดที่ ๑๕๕๔ เลขที่ สข^๑ ๐๑๒๔๓๐ จากโรงเรียนเทคนิคมารดานุเคราะห์บริหารธุรกิจซึ่งได้เลิกกิจการแล้ว นำมาเทียบโอนหน่วยกิตและเรียนต่อในมหาวิทยาลัยศรีปทุมจนสำเร็จการศึกษานิติศาสตรบัณฑิต ซึ่งต่อมามีผู้ร้องเรียนต่อทางราชการให้มีการตรวจสอบวุฒิการศึกษาของ นายชาญชัย อิศระเสนารักษ์ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องคือ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน องค์การค้ำของคุรุสภา กระทรวงศึกษาธิการ ได้รายงานผลการตรวจสอบ ดังนี้

* ส่งมาตามหนังสือ ที่ สผ ๐๐๐๑/๑๑ ลงวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๔๒

๑. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ได้มีหนังสือ ที่ ศธ ๑๐๐๑/๕๐ ลงวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๓๕ ถึงรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ แจ้งว่าโรงเรียนเทคนิคมรดานูเคราะห์บริหารธุรกิจได้เลิกกิจการไปแล้วเมื่อวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๓๗ และได้ส่งหลักฐานต่างๆ มาเก็บไว้ที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ซึ่งจากการตรวจสอบแล้ว ไม่ปรากฏชื่อ นายชาญชัย อิศระเสนารักษ์ ในหลักฐานของโรงเรียนเทคนิคมรดานูเคราะห์บริหารธุรกิจทั้งปีการศึกษา ๒๕๓๓ และปีการศึกษา ๒๕๓๔

๒. องค์การค้าของคุรุสภา เป็นหน่วยงานในการจัดทำระเบียบแสดงผลการเรียน (ใบ รบ. ๑) ให้กับกระทรวงศึกษาธิการ ได้ชี้แจงตามหนังสือที่ ๐๐๑๐/๖๐๓ ลงวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๓๕ ว่า องค์การค้าของคุรุสภาได้ตรวจสอบการขายใบ รบ. ปวท. เลขที่ สช^๑ ๐๑๒๔๓๐ ชุดที่ ๑๕๕๔ ซึ่งเป็นชุดเดียวกันกับใบ รบ. ปวท. ที่นายชาญชัย อิศระเสนารักษ์ ได้นำไปสมัครเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยศรีปทุมแล้วพบว่าใบ รบ. ปวท. ชุดที่ ๑๕๕๔ ได้ขายให้กับโรงเรียนเกษมโปลีเทคนิค ไม่ใช่โรงเรียนเทคนิคมรดานูเคราะห์บริหารธุรกิจตามหนังสือขอซื้อจากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ที่ ศธ ๑๐๐๓/๑๔ ลงวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๓๓

๓. กระทรวงศึกษาธิการ ได้แจ้งผลการตรวจสอบใบระเบียบแสดงผลการศึกษาของ นายชาญชัย อิศระเสนารักษ์ แก่ทบวงมหาวิทยาลัย โดยระบุว่ากระทรวงศึกษาธิการมีความเห็นว่าใบ รบ. ปวท. ชุดที่ ๑๕๕๔ เลขที่ สช^๑ ๐๑๒๔๓๐ ที่นายชาญชัย อิศระเสนารักษ์ นำไปสมัครเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยศรีปทุมเป็นเอกสารปลอม

การที่นายชาญชัย อิศระเสนารักษ์ ได้นำหลักฐานใบปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยศรีปทุมไปสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเมื่อปี ๒๕๓๘ ก็เพราะมีความจำเป็น เนื่องจากบุคคลดังกล่าวมีบิดาเป็นคนต่างด้าว ซึ่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๓๔ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๓๘ ซึ่งใช้บังคับอยู่ในขณะนั้นได้กำหนดไว้ในมาตรา ๑๑๑ (๑) ประกอบกับพระราชบัญญัติการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. ๒๕๒๒ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๑๕ และมาตรา ๒๖ จึงพิจารณาได้ว่า นายชาญชัย อิศระเสนารักษ์ ไม่มีคุณสมบัติครบถ้วน เพราะวุฒิการศึกษาที่นำมาใช้ในการสมัครรับเลือกตั้งถือว่าเป็นโมฆะ

ต่อมาในการเลือกตั้งปี พ.ศ. ๒๕๓๕ นายชาญชัย อิศระเสนารักษ์ ได้สมัครรับเลือกตั้งอีกครั้ง โดยนำหลักฐานเดิมคือใบปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยศรีปทุมไปแสดงวุฒิการศึกษาซึ่งไม่น่าจะทำได้อีก เพราะจะผิดกฎหมายรัฐธรรมนูญ พุทธศักราช ๒๕๓๔ มาตรา ๑๑๑ (๑) เช่นเดียวกับการเลือกตั้งในปี ๒๕๓๘

เมื่อพิจารณาตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๑๐๗ (๓) ประกอบกับพระราชบัญญัติการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๒๖ แล้วผู้ร้องเห็นว่า นายชาญชัย อิศระเสนารักษ์ ไม่มีคุณสมบัติเพราะไม่จบปริญญาตรีและจะนำข้อยกเว้นของมาตรา ๑๐๗ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาใช้ก็ไม่น่าจะทำได้ เพราะการที่ นายชาญชัย อิศระเสนารักษ์ ได้รับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรก็โดยนำวุฒิการศึกษาที่เป็นโมฆะไปใช้ในการสมัครรับเลือกตั้ง

ศาลรัฐธรรมนูญมีคำสั่งให้รับคำร้องไว้ดำเนินการตามข้อ ๑๐ ของข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๔๑ และได้ส่งสำเนาคำร้องให้ นายชาญชัย อิศระเสนารักษ์ ผู้ถูกร้องทราบและยื่นคำชี้แจงต่อศาลรัฐธรรมนูญ ตามข้อ ๑๒ ของข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๔๑

ผู้ถูกร้องได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๔๒ ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาตามคำร้องสรุปได้ว่าผู้ร้องไม่มีอำนาจยื่นคำร้องดังกล่าว เนื่องจากเป็นการยื่นคำร้องตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๕๖ และมาตรา ๑๐๗ (๓) เพราะมาตรา ๓๑๕ ซึ่งเป็นบทเฉพาะกาลบัญญัติว่า นับแต่วันประกาศใช้รัฐธรรมนูญนี้ ให้สภาผู้แทนราษฎรตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๓๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมครั้งสุดท้ายโดยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๖) พุทธศักราช ๒๕๓๕ ทำหน้าที่สภาผู้แทนราษฎรตามรัฐธรรมนูญนี้จนถึงวันเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรตามมาตรา ๓๒๔ และให้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรซึ่งดำรงตำแหน่งอยู่ในวันที่ประกาศใช้รัฐธรรมนูญนี้คงเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้อยู่ต่อไปจนครบอายุของสภาผู้แทนราษฎรหรือเมื่อมีการยุบสภาหรือเมื่อสมาชิกภาพสิ้นสุดลงตามมาตรา ๓๒๓ แล้วแต่กรณี และมีให้นำบทบัญญัติมาตรา ๑๐๗ (๓) มาใช้บังคับกับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรตามวรรคสองและสมาชิกวุฒิสภาตามวรรคสาม

ผู้ถูกร้องเห็นว่า บทเฉพาะกาลของรัฐธรรมนูญได้บัญญัติไว้โดยชัดแจ้งว่า นับแต่วันประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ ให้สภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรซึ่งดำรงตำแหน่งอยู่ในวันประกาศใช้รัฐธรรมนูญนี้คงเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้อยู่ต่อไป และได้กำหนดให้สมาชิกภาพของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรสิ้นสุดไว้ ๓ กรณี คือ (๑) ครบอายุของสภาผู้แทนราษฎร (๒) เมื่อมีการยุบสภา (๓) สภาผู้แทนราษฎรไม่สามารถพิจารณาและให้ความเห็นชอบร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญให้แล้วเสร็จภายใน ๑๒๐ วัน ตามมาตรา ๓๒๓

ดังนั้น เมื่อพิจารณาบทบัญญัติดังกล่าวย่อมเห็นได้ว่า บทบัญญัติที่ผู้ร้องอ้างในการยื่นคำร้องในกรณีนี้มีได้อยู่ภายใต้เงื่อนไขทั้งสามประการดังกล่าวแต่ประการใด นอกจากนี้ บทบัญญัติมาตรา ๓๑๕ วรรคสี่ บัญญัติว่า มิให้นำบทบัญญัติมาตรา ๑๐๗ (๓) มาใช้บังคับกับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรตาม มาตรา ๓๑๕ วรรคสอง

จากข้อเท็จจริงดังกล่าวยอมรับฟังได้ว่าข้อกล่าวหาของผู้ร้องที่อ้างอิงบทบัญญัติมาตรา ๑๐๗ (๓) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มากล่าวหาผู้ถูกร้องจึงไม่อาจรับฟังได้ และผู้ร้องไม่มีอำนาจยื่นคำร้องต่อประธานสภาผู้แทนราษฎรและหรือศาลรัฐธรรมนูญ

นอกจากนี้ ผู้ถูกร้องยืนยันว่า ตนสำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนเทคนิคมรดานุเคราะห์บริหารธุรกิจ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๕ หลังจากนั้น ได้นำหลักฐานทางทะเบียน รบ. ปวท. ไปสมัครศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัย ศรีปทุม คณะนิติศาสตร์ และสำเร็จการศึกษาเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๘ ต่อมา ผู้ถูกร้องได้สมัครรับเลือกตั้ง และได้รับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดนครนายกเมื่อวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๓๘ และได้สมัครรับเลือกตั้งและได้รับเลือกตั้งในปี พ.ศ. ๒๕๓๙ ในการรับสมัครเลือกตั้งทั้งสองครั้ง ผู้ว่าราชการ จังหวัดนครนายกได้ตรวจสอบคุณสมบัติของผู้ถูกร้องและได้ประกาศว่าผู้ถูกร้องเป็นผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้ง เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และตามกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้ง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร หลังจากที่ได้รับเลือกตั้งครั้งนี้ จำสิบเอก วีระพงษ์ เขมะเพ็ชร ได้ร้องทุกข์ ดำเนินคดีแก่ผู้ถูกร้องโดยกล่าวหาว่าผู้ถูกร้องได้สมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร โดยรู้อยู่แล้วว่า ตนไม่มีสิทธิสมัครและใช้เอกสารปลอม ในชั้นสอบสวน พนักงานสอบสวนได้สอบสวน นายพงษ์เกียรติ แมลงภู พยานซึ่งเป็นนักศึกษาในสถานศึกษาและในปีการศึกษาเดียวกับผู้ถูกร้อง พยานดังกล่าว ได้ยืนยันว่าผู้ถูกร้องเคยเรียนที่โรงเรียนเทคนิคมรดานุเคราะห์บริหารธุรกิจในวิชาที่มีการลงทะเบียนหลายครั้ง และได้พบเห็นผู้ถูกร้องขับรถยนต์ยี่ห้อเบนซ์มาเรียนหนังสือ นอกจากนี้ยังมีนักศึกษาในสถานศึกษาเดียวกัน แต่เป็นรุ่นน้องหนึ่งปี เคยพบเห็นผู้ถูกร้องขับรถยนต์เบนซ์มาเรียน จึงมีโอกาสพูดคุยกันหลายครั้ง อีกทั้งยังมี ร้อยเอกหญิง อนุรี อริยะวงศ์ พยานซึ่งรับราชการประจำแผนกกรมสารบรรณทหารบก ยืนยันว่า ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๒๖ - ๒๕๓๖ พยานพักอาศัยอยู่กับ นางยุพิน หลักสุวรรณ เจ้าของโรงเรียนและ อยู่ในบริเวณเดียวกับโรงเรียนนั้น พยานได้รู้จักกับผู้ถูกร้อง และพบเห็นผู้ถูกร้องมาเรียนที่โรงเรียนเทคนิค มรดานุเคราะห์บริหารธุรกิจ โดยพบเห็นผู้ถูกร้องนำรถเบนซ์มาจอดที่หน้าบ้านพักเป็นประจำ นอกจากนี้ ในชั้นสอบสวน นายประยงค์ หลักสุวรรณ นายทะเบียน และนางยุพิน หลักสุวรรณ ภรรยา และ ผู้จัดการมรดกของ นายเสริม หลักสุวรรณ อาจารย์ใหญ่ได้มาให้การยืนยันว่า นายประยงค์ หลักสุวรรณ ได้ลงลายมือชื่อในเอกสารดังกล่าว และพยานทั้งสองต่างก็ยืนยันว่าผู้ถูกร้องได้เรียนและสำเร็จการศึกษา จากโรงเรียนเทคนิคมรดานุเคราะห์บริหารธุรกิจจริง ผู้ถูกร้องจึงขอให้ศาลรัฐธรรมนูญยกคำร้องของผู้ร้อง

ประธานสภาผู้แทนราษฎรได้ส่งคำร้องเพิ่มเติมของผู้ร้องมายังศาลรัฐธรรมนูญ โดยขอเพิ่มเติม ทั้งข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย ในส่วนที่เกี่ยวกับข้อเท็จจริงนั้น ผู้ร้องอ้างว่า จากการตรวจสอบหลักฐาน การศึกษาของผู้ถูกร้อง ตั้งแต่เริ่มการศึกษาพบว่า มีหลักฐานการศึกษาเพียงใบสุทธิโรงเรียนวัดวังกระโจม (ศรีประชาชนกร) จบชั้นประถมศึกษาปีที่เจ็ดเท่านั้น สำหรับหลักฐานการจบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายทั้งสองระดับ ซึ่งผู้ถูกร้องได้ระบุหลักฐานในเอกสารว่าเรียนต่อที่โรงเรียน เทคนิคมารดานุเคราะห์บริหารธุรกิจ ได้อ้างว่าจบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจาก กศน. ประเภทบุคคล ภายนอกจังหวัดกรุงเทพมหานครนั้น จากการตรวจสอบของกรมการศึกษานอกโรงเรียนแล้ว ไม่น่าจะเป็นไปได้ เนื่องจากในปีดังกล่าว กรุงเทพมหานครมีศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนเพียงแห่งเดียว และจะใช้ชื่อระบุ ในหลักฐานการศึกษาว่าจบการศึกษาจากศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนกรุงเทพมหานคร ซึ่งในปัจจุบันคือ ศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนกรุงเทพมหานคร ๑ ฉะนั้นจึงเชื่อได้ว่าผู้ถูกร้อง มีการศึกษาเพียงจบประถมศึกษา ปีที่เจ็ดจากโรงเรียนวัดวังกระโจม (ศรีประชาชนกร) อำเภอเมือง จังหวัดนครนายกเท่านั้น

ในส่วนที่เกี่ยวกับข้อกฎหมายนั้น ผู้ร้องชี้แจงว่า การที่ผู้ถูกร้องนำปริญญาบัตรของมหาวิทยาลัย ศรีปทุมไปสมัครรับเลือกตั้งในปี พ.ศ. ๒๕๓๘ และ พ.ศ. ๒๕๓๙ เป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนต่อพระราช บัญญัติการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๒๖ เพราะการสำเร็จการศึกษาของ ผู้ถูกร้องทั้งในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค (ปวท.) และปริญญาตรีได้มาโดยมิชอบด้วยกฎหมาย จึงทำให้ขาดคุณสมบัติตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๓๔ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๕๓๘ มาตรา ๑๑๑ (๑) ประกอบพระราชบัญญัติการเลือกตั้งสมาชิก สภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๕ และมาตรา ๒๖ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติ การเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๕ โดยจะต้องสิ้นสุดสมาชิกภาพตาม มาตรา ๑๒๐ (๔) แห่งรัฐธรรมนูญซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๕๓๘ จึงน่าจะ พิจารณาได้ว่าผู้ถูกร้องเป็นผู้ไม่มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งในการเลือกตั้งทั่วไปในปี ๒๕๓๘ และ ๒๕๓๙ ผู้ถูกร้องจึงต้องพ้นจากการเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๓๘ มาตรา ๑๒๐ (๔) ผู้ถูกร้องจึงไม่ใช่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรซึ่งดำรงตำแหน่ง อยู่ในวันประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๓๑๕ วรรคสอง ผู้ร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยดังต่อไปนี้

๑. สมาชิกภาพการเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของผู้ถูกร้องที่เกิดจากการเลือกตั้งในปี ๒๕๓๘ และ ๒๕๓๙ ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๓๔ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๕๓๘ มาตรา ๑๑๑ (๑) และมาตรา ๑๒๐ (๔) ประกอบกับพระราชบัญญัติการเลือกตั้ง

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๕ และมาตรา ๒๖ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๕ สิ้นสุดลงหรือไม่ พร้อมทั้งรับผิดชอบตามมาตรา ๘๖ ของพระราชบัญญัติการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือไม่ เนื่องจากขาดคุณสมบัติในการสมัครรับเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

๒. สมาชิกภาพของผู้ถูกร้องตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ สิ้นสุดลงตามมาตรา ๑๑๘ (๔) มาตรา ๑๐๗ (๓) และบทเฉพาะกาลมาตรา ๓๑๕ วรรคสองและวรรคสี่ พร้อมทั้งต้องรับผิดชอบตามมาตรา ๘๗ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ หรือไม่

๓. ผู้ถูกร้องจะใช้สิทธิสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๑๐๗ (๓) โดยอ้างการเคยดำรงตำแหน่งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ได้หรือไม่

ผู้ถูกร้องได้ยื่นคำแถลงต่อศาลรัฐธรรมนูญมีใจความว่า การยื่นคำร้องของผู้ร้อง เป็นการยื่นคำร้องตามบทบัญญัติมาตรา ๘๖ และมาตรา ๑๐๗ (๓) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ แต่มาตรา ๓๑๕ วรรคสี่ ซึ่งเป็นบทเฉพาะกาลของรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน มิให้นำบทบัญญัติมาตรา ๑๐๗ (๓) มาใช้กับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรตามวรรคสอง ดังนั้น ข้อกล่าวอ้างของผู้ร้องที่ได้อ้างอิงบทบัญญัติมาตรา ๑๐๗ (๓) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มากล่าวหาผู้ถูกร้องจึงไม่อาจรับฟังได้ ผู้ร้องจึงไม่มีอำนาจยื่นคำร้องต่อประธานสภาผู้แทนราษฎรและ/หรือศาลรัฐธรรมนูญเพื่อให้มีการพิจารณาตามคำร้องดังกล่าว

อนึ่ง ผู้ร้องได้ยื่นคำแถลงขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมายเบื้องต้นว่าผู้ร้องมีอำนาจยื่นคำร้องต่อประธานสภาผู้แทนราษฎรและ/หรือศาลรัฐธรรมนูญเพื่อให้มีการพิจารณาคดีนี้หรือไม่ พิจารณาแล้ว ตามคำร้องของผู้ร้อง มีประเด็นที่ขอให้พิจารณาวินิจฉัยดังนี้

๑. สมาชิกภาพการเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของผู้ถูกร้องที่เกิดจากการเลือกตั้งในปี ๒๕๓๘ และ ๒๕๓๙ ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๓๘ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๕๓๘ มาตรา ๑๑๑ (๑) และมาตรา ๑๒๐ (๔) ประกอบกับพระราชบัญญัติการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๕ และมาตรา ๒๖ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๕ สิ้นสุดลงหรือไม่ พร้อมทั้งต้องรับผิดชอบตามมาตรา ๘๖ ของพระราชบัญญัติการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือไม่

๒. สมาชิกภาพของผู้ถูกร้องตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ สิ้นสุดลงตามมาตรา ๑๑๘ (๔) มาตรา ๑๐๗ (๓) และบทเฉพาะกาลมาตรา ๓๑๕ วรรคสองและวรรคสี่ พร้อมทั้งต้องรับผิดชอบตามมาตรา ๕๗ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ หรือไม่

๓. ผู้ถูกร้องจะใช้สิทธิสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๑๐๗ (๓) โดยอ้างการเคยดำรงตำแหน่งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ได้หรือไม่

พิจารณาแล้ว ในเบื้องต้น จะพิจารณาว่าผู้ร้องมีสิทธิร้องขอต่อศาลรัฐธรรมนูญให้พิจารณาวินิจฉัยประเด็นต่างๆ ดังกล่าวข้างต้นหรือไม่ แต่ก่อนที่จะวินิจฉัยปัญหาดังกล่าว ขอทำความเข้าใจเกี่ยวกับฐานะของศาลรัฐธรรมนูญเพื่อประโยชน์ในการตีความบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญเกี่ยวกับอำนาจของศาลนี้

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗๑ บัญญัติว่า “ศาลยุติธรรมมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีทั้งปวง เว้นแต่คดีที่รัฐธรรมนูญหรือกฎหมายบัญญัติให้อยู่ในอำนาจของศาลอื่น” จะเห็นได้ว่า ตามนัยของบทบัญญัติดังกล่าว ศาลยุติธรรมเป็นศาลที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีโดยทั่วไป (JURIDICTION DE COMPÉTENCE GÉNÉRALE) จึงมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีใดๆ ได้ ถ้ารัฐธรรมนูญหรือกฎหมายไม่ได้บัญญัติว่าคดีนั้นๆ อยู่ในอำนาจของศาลอื่น ส่วนศาลอื่นตามบทบัญญัติดังกล่าว ซึ่งได้แก่ศาลรัฐธรรมนูญ ศาลปกครอง และศาลทหาร นั้น ย่อมมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีเฉพาะที่รัฐธรรมนูญหรือกฎหมายบัญญัติว่า อยู่ในอำนาจของศาลนั้นๆ ศาลเหล่านี้จึงเป็นศาลที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีเฉพาะเรื่อง (JURIDICTION DE COMPÉTENCE EXCLUSIVE)

ในการตีความบทบัญญัติแห่งกฎหมายซึ่งเกี่ยวกับอำนาจของศาลนั้น มีหลักกฎหมายว่าการตีความบทบัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับอำนาจของศาลที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีโดยทั่วไปจะตีความในทางขยายอำนาจของศาลนั้นได้ครบเท่าที่ไม่กระทบกระเทือนอำนาจของศาลอื่น ส่วนการตีความเกี่ยวกับอำนาจของศาลที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีเฉพาะเรื่องนั้น ต้องไม่ตีความไปในทางที่ขยายอำนาจของศาลประเภทนี้ออกไปจากที่บัญญัติไว้ในบทบัญญัติแห่งกฎหมาย มิฉะนั้น ศาลซึ่งเป็นผู้ตีความกฎหมายในการตัดสินคดีจะกลายเป็นผู้ใช้อำนาจนิติบัญญัติเสียเอง

ต่อไป จะได้พิจารณาว่า ผู้ร้องมีสิทธิร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญให้วินิจฉัยตามประเด็นต่างๆ ดังกล่าวข้างต้น หรือไม่

ประเด็นที่ ๑

สมาชิกภาพการเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของผู้ถูกร้องที่เกิดจากการเลือกตั้งในปี พ.ศ. ๒๕๓๘ และ ๒๕๓๙ ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๕๓๘ มาตรา ๑๑๑ (๑) และมาตรา ๑๒๐ (๔) ประกอบกับพระราชบัญญัติการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๑๕ และมาตรา ๒๖ สิ้นสุดลงหรือไม่

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๘๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร หรือสมาชิกวุฒิสภา จำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในสิบของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ของแต่ละสภามีสิทธิเข้าชื่อร้องต่อประธานแห่งสภาที่ตนเป็นสมาชิกว่าสมาชิกภาพของสมาชิกคนใดคนหนึ่งแห่งสภานั้น สิ้นสุดลงตามมาตรา ๑๑๘ (๓) (๔) (๕) (๖) (๗) (๘) (๙) (๑๑) หรือ (๑๒) หรือ มาตรา ๑๓๓ (๓) (๔) (๕) (๖) (๗) (๘) หรือ (๑๐) แล้วแต่กรณี และให้ประธานแห่งสภาที่ได้รับคำร้องส่งคำร้องนั้นไปยังศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัยว่าสมาชิกภาพของสมาชิกผู้นั้น สิ้นสุดลงหรือไม่”

มาตรา ๑๑๘ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติไว้ดังนี้

“สมาชิกภาพของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรสิ้นสุดลงเมื่อ

๑ล๑

(๔) ขาดคุณสมบัติตามมาตรา ๑๐๗

๑ล๑”

มาตรา ๑๐๗ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติว่า “บุคคลผู้มีคุณสมบัติดังต่อไปนี้เป็นผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

๑ล๑

(๓) สำเร็จการศึกษาไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีหรือเทียบเท่า เว้นแต่เคยเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร หรือสมาชิกวุฒิสภา

๑ล๑”

เมื่อพิจารณาบทบัญญัติดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่า มาตรา ๘๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ เป็นบทบัญญัติที่รับรองสิทธิของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร หรือสมาชิกวุฒิสภาในการเข้าชื่อร้องต่อประธานสภาผู้แทนราษฎรหรือประธานวุฒิสภา แล้วแต่กรณี ว่าสมาชิกภาพของสมาชิกคนใดคนหนึ่งของแต่ละสภาดังกล่าวสิ้นสุดลงตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ

ฉบับปัจจุบันหรือไม่ เพราะเหตุต่างๆ ที่ทำให้สมาชิกภาพของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสมาชิกวุฒิสภา สิ้นสุดลงเป็นเหตุที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๑๑๘ ดังนั้น การที่ผู้ร้องเข้าชื่อร้องต่อประธานสภาผู้แทนราษฎรว่าสมาชิกภาพของ นายชาญชัย อิศระเสนารักษ์ สิ้นสุดลงตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ พุทธศักราช ๒๕๓๔ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๕๓๘ จึงไม่เป็นไปตามมาตรา ๘๖ ของรัฐธรรมนูญ และไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ ฉะนั้น ผู้ร้องจึงไม่มีสิทธิขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยประเด็นดังกล่าว

ประเด็นที่ ๒

สมาชิกภาพแห่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของผู้ถูกร้องตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ สิ้นสุดลงตามมาตรา ๑๑๘ (๔) มาตรา ๑๐๗ (๓) และบทเฉพาะกาลตาม มาตรา ๓๑๕ วรรคสองและวรรคสี่ พร้อมทั้งต้องรับผิดชอบตามมาตรา ๘๗ ของรัฐธรรมนูญแห่ง ราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ หรือไม่

ตามนัยของมาตรา ๑๑๘ (๔) ประกอบกับมาตรา ๑๐๗ (๓) ของรัฐธรรมนูญแห่ง ราชอาณาจักรไทย สมาชิกภาพของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรสิ้นสุดลงในกรณีที่สมาชิกผู้นั้นขาด คุณสมบัติตามมาตรา ๑๐๗ (๓) กล่าวคือ ไม่สำเร็จการศึกษาไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีหรือเทียบเท่า เว้นแต่เคยเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสมาชิกวุฒิสภาดังได้กล่าวแล้วข้างต้น อย่างไรก็ตาม มาตรา ๓๑๕ วรรคสี่ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ ซึ่งเป็นบทเฉพาะกาลได้บัญญัติว่า มิให้นำบทบัญญัติมาตรา ๑๐๗ (๓) มาใช้บังคับกับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรตามวรรคสอง และ สมาชิกวุฒิสภาตามวรรคสาม ดังนั้น สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรตามมาตรา ๓๑๕ วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญ จึงไม่อยู่ในบังคับของมาตรา ๑๐๗ (๓) ฉะนั้น แม้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรตามบทเฉพาะกาลดังกล่าว คนใดจะไม่สำเร็จการศึกษาไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีหรือเทียบเท่าและไม่เคยเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร หรือสมาชิกวุฒิสภาก็ตาม ก็ไม่ขาดคุณสมบัติตามมาตรา ๑๐๗ (๓) และไม่เป็นเหตุให้สมาชิกภาพ สิ้นสุดลง ด้วยเหตุนี้ ผู้ร้องจึงไม่มีสิทธิร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าสมาชิกภาพของผู้ถูกร้อง สิ้นสุดลงตามมาตรา ๑๑๘ (๔) ประกอบกับมาตรา ๑๐๗ (๓)

อนึ่ง ตามที่ผู้ร้องอ้างว่า “การที่ผู้ถูกร้องนำปริญญาบัตรของมหาวิทยาลัยศรีปทุมไปสมัคร รับเลือกตั้งในปี ๒๕๓๘ และ ๒๕๓๙ เป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนต่อพระราชบัญญัติการเลือกตั้งสมาชิก สภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๒๖ เพราะการสำเร็จการศึกษาของผู้ถูกร้องในระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค (ปวท.) และปริญญาตรีได้มาโดยมิชอบด้วยกฎหมาย จึงทำให้ขาด คุณสมบัติตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๕๓๘

มาตรา ๑๑๑ (๑) ประกอบกับพระราชบัญญัติการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. ๒๕๒๒ จึงทำให้พิจารณาได้ว่า ผู้ถูกร้องไม่มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งในปี ๒๕๓๘ และ ๒๕๓๙ จึงต้องพ้นจากการเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรตามรัฐธรรมนูญ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๕๓๘ มาตรา ๑๒๐ (๔) ผู้ถูกร้องจึงมิใช่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรซึ่งดำรงตำแหน่งอยู่ในวันประกาศใช้รัฐธรรมนูญ พุทธศักราช ๒๕๕๐ และมีชื่อสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรตามมาตรา ๓๑๕ วรรคสอง” นั้น การกล่าวอ้างเช่นนั้นมีความหมายโดยปริยายว่า ผู้ถูกร้องต้องพ้นจากการเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรตามมาตรา ๓๑๕ วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน เพราะขาดคุณสมบัติการเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรตามรัฐธรรมนูญ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๕๓๘ กรณีเช่นว่านี้ หากศาลที่รับคำร้องนี้ไว้พิจารณาพิพากษามีฐานะเป็นศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดีโดยทั่วไป ศาลนั้นย่อมมีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยได้ว่า สมาชิกภาพแห่งสภาผู้แทนราษฎรของผู้ถูกร้องที่ได้มาจากการเลือกตั้งในปี พ.ศ. ๒๕๓๙ ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ และผู้ถูกร้องต้องพ้นจากการเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรตามมาตรา ๓๑๕ วรรคสอง หรือไม่ ทั้งนี้ ตามหลักการตีความเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของศาลดังกล่าวไว้แล้วข้างต้น แต่ศาลรัฐธรรมนูญเป็นศาลที่มีอำนาจวินิจฉัยเฉพาะเรื่องที่รัฐธรรมนูญหรือกฎหมายบัญญัติให้อยู่ในอำนาจของศาลรัฐธรรมนูญ ดังนั้น เมื่อไม่มีบทบัญญัติใดๆ ในบทเฉพาะกาลของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ รับรองสิทธิของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในการเข้าชื่อร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า สมาชิกภาพของสมาชิกคนใดคนหนึ่งแห่งสภาผู้แทนราษฎรตามมาตรา ๓๑๕ วรรคสองสิ้นสุดลงเพราะสมาชิกผู้นั้นขาดคุณสมบัติตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๕๓๘ ผู้ร้องจึงไม่มีสิทธิร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า สมาชิกภาพแห่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรตามมาตรา ๓๑๕ วรรคสอง ของผู้ถูกร้องสิ้นสุดลงเพราะเหตุที่ขาดคุณสมบัติดังกล่าว ด้วยเหตุนี้ ศาลรัฐธรรมนูญจึงไม่มีอำนาจวินิจฉัยว่า สมาชิกภาพแห่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรตามมาตรา ๓๑๕ วรรคสองของผู้ถูกร้องสิ้นสุดลงเพราะเหตุที่ขาดคุณสมบัติดังกล่าวหรือไม่

ประเด็นที่ ๓

ผู้ถูกร้องจะใช้สิทธิสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๑๐๗ (๓) โดยอ้างการเคยดำรงตำแหน่งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ได้หรือไม่

พิจารณาแล้ว ประเด็นดังกล่าวมีลักษณะเป็นประเด็นข้อหาหรือ และไม่ มีบทบัญญัติใดๆ ของรัฐธรรมนูญรับรองสิทธิของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในการหาหรือเรื่องดังกล่าวต่อศาลรัฐธรรมนูญ ดังนั้น ศาลรัฐธรรมนูญจึงไม่จำเป็นต้องตอบข้อหาหรือดังกล่าว

เนื่องจากในระหว่างการพิจารณาวินิจฉัยคำร้องของผู้ร้อง ศาลรัฐธรรมนูญได้รับแจ้งจากสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรว่า ผู้ถูกร้องได้มีหนังสือกราบเรียนประธานสภาผู้แทนราษฎรเพื่อขอลาออกจากการเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดนครนายก เมื่อวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๕๒ อันเป็นเหตุให้สมาชิกภาพแห่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของผู้ถูกร้องสิ้นสุดลงตามมาตรา ๑๑๘ (๓) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย โดยที่ตามนัยมาตรา ๘๖ ของรัฐธรรมนูญ ศาลรัฐธรรมนูญจะต้องวินิจฉัยว่า สมาชิกภาพแห่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของผู้ถูกร้องสิ้นสุดลงหรือไม่ เมื่อปรากฏว่าสมาชิกภาพของผู้ถูกร้องสิ้นสุดลงโดยการลาออกแล้ว จึงไม่มีกรณีที่ศาลรัฐธรรมนูญจะต้องวินิจฉัยตามมาตรา ๘๖ ฉะนั้น จึงวินิจฉัยให้จำหน่ายคำร้องออกจากสารบบความของศาลรัฐธรรมนูญ

ศาสตราจารย์ ดร. อิศระ นิติรัตน์ประกาศ

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ